

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1750/2024
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ... , против туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 673/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној дана 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 673/24 од 07.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 673/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1662/2019 од 06.11.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће зараде са припадајућим увећањима, за период од 01.07.2016. године до 31.01.2017. године исплати укупно 13.431,25 динара, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да му исплати преко досуђених, а до тражених месечних износа још 14.069,29 динара, све у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом другим изеке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име разлике од исплаћене до припадајуће зараде са припадајућим увећањима, за период од 01.03.2017. године до 31.07.2019. године исплати укупно 11.627,92 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да на утврђене износе разлике зараде у ставу првом изреке, за период од 01.07.2016. године до 31.01.2017. године, у име и за рачун тужиоца изврши обрачун и уплату свих врста доприноса, као и пореза на доходак грађана, све

ближе наведено у овом ставу изреке, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да на тражене износе разлике зараде из става другог изреке, за период од 01.03.2017. године до 31.07.2019. године, у име и за рачун тужиоца изврши обрачун и уплату свих врста доприноса, као и пореза на доходак грађана. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 8.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 673/24 од 07.03.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог, ставу другом, у одбијајућем делу става трећег изреке, као и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде тужиоцу, а правноснажном пресудом је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен, делимично одбијен. О овом праву тужиоца, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 104, 105, 107, 108, 110, 111. и 112. Закона о раду и члана 55. Колективног уговора код туженог од 24.03.2015. године и члана 59. Колективног уговора код туженог од 24.05.2018. године. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да код утврђења да је обрачун зараде тужиоца вршен од стране туженог послодавца у складу са Законом о раду, Колективним уговором важећим код послодавца и тужиоцевим уговором о раду по прописаном моделу радног времена који подразумева обрачун зараде којим се основна зарада запосленог утврђује као производ коефицијента посла радног места, вредности радног сата и месечног фонда остварених сати од 174, при чему овако утврђена зарада не може бити нижа од законом прописане минималне зараде, те да овако обрачуната зарада представља износ зараде који тужиоцу припада за месец у коме оствари стандардни радни учинак и стандардни бртој часова рада за тај месец, који се разликује у зависности од конкретног месеца. Указивање у ревизији на другачије нижестепене одлуке не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 01.08.2019. године, а поднеском од 06.02.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 25.697,21 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић